

findes en Del Sygekasser, som jeg vil tillade mig at betegne som lidt mere aristokratiske, Sygekasser, hvor Kontingentet er meget højere, som det ærede Medlem oplyste, helt op til 50 Kr. om Aaret for en Familie, gennemsnitlig, saa vidt jeg ved, 26 Kr. om Aaret; men taget Landet over som Gennemsnit er den Betragtning, at Sygekasserne skulde være dyre og erobrede af den mere velhavende Befolkning, fuldkommen urigtig. Her er et lille Forhold, jeg kortelig vil berøre, idet det i Virkeligheden rummer noget af en Uret. Som Tinget vil vide, yder Staten Tilskud dels pr. Medlem, dels i Forhold til Medlemsbidraget. Følgen deraf bliver, at de velhavende — kan jeg sige — Fagarbejderses Sygekasser i København faa langt større Tilskud pr. Medlem i det hele taget end de ubemidlede Sygekasser paa Landet. Forholdet kan blive saa grelt, som til Eksempel den ærede Ordfører oplyste, at da han betaler 45 Kr. om Aaret til sin statsanerkendte Sygekasse, faa han og hans Hustru af Staten først 2 Kr. hver og dernæst en Femtedel af Medlemsbidraget, det vil sige 4 plus 9 Kr. eller 13 Kr. om Aaret, medens en fattig Husmand paa min Egn, som kun betaler og kun kan betale 7 Kr. 20 Øre, først faar 4 Kr. og dernæst en Femtedel af Medlemsbidraget eller ialt 5 Kr. 44 Øre. Jeg vil meget henstille til Tinget, at hvis man skulde komme ind paa at gaa til et forøget Statstilskud, dette da vil blive givet udelukkende i Forhold til Medlems-tallet, for at man derved kan komme bort fra den Uretfærdighed, at dette Statstilskud paa en Maade i Øjeblikket gives progressivt i Forhold til Velhavenheden; man kunde næsten sige, det gives efter det Princip: Den, som meget har, skal mere gives. Jeg tror, at hvis vi skulle ind paa at yde Sygekasserne større Tilskud, maa vi se at komme bort fra dette, at de forholdsvis velhavende Bykasser faa pr. Medlem et langt, langt større Bidrag af Staten end de mest ubemidlede Land-sygekasser.

Saa opkastede det ærede Medlem det Spørgsmaal, hvorfor Sygekassemedlemmerne selv bære visse Byrder, som de godt kunde vælte over paa det offentlige. Han nævnede den frie Jordemoderhjælp i København og Frijord, som Sygekassemed-

lemmerne paatog sig, skønt de godt kunde vælte det over paa det offentlige. Jeg skal give ham den naturlige Forklaring. Det er, fordi det endnu er lykkedes dette Ting og særlig Venstre i dette Ting at opretholde det Princip og det Princip's Forstaaelse i Befolkningen, at der kræves Selvhjælp til Hjælp, og at man ikke udelukkende skal stille Krav til det offentlige. Men hvis det ærede Medlem fik sin Villie, hvis vi gennem de Herrers Lovforslag fik Byrderne udelukkende væltede over paa Staten, nærer jeg ingen Tvivl om, som det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) ogsaa har hævdet, at denne Lyst og Villie til Selvhjælp vil blive dræbt. Men naar denne Villie er til Stede, som det ærede Medlem selv hævder, hvorfor saa gaa til at dræbe den ved at gennemføre et Forslag, der faktisk vil være en absolut Hindring for at fremme denne Villie til Selvhjælp?

Saa havde det ærede Medlem nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad jeg udtalte om de styrkende Næringsmidler, som Lægerne skulde have Lov til at foreskrive paa Statens Regning. Han brugte et saa stærkt Udtryk som, at jeg var lige ved at daane over dette Krav. Nej, hvis jeg skulde være daanet, saa skulde det snarere være af Forbavselse over, at det ærede Medlem vilde lægge en saa vrang Mening i mine Ord. Jeg har i øvrigt ikke Anlæg for at daane, saa jeg tror ikke, jeg kan stille det ærede Medlem det i Ud-sigt, heller ikke ved mulige fremtidige Ordskifter. Naar jeg hævdede, at det ikke kunde gaa an, var det ingenlunde af inhumane Hensyn, men tværtimod, fordi jeg var klar over, at skulle vi naa til en Forbedring af Sygekasseloven, vil det være en fuldstændig Klods om Benene paa disse Forbedringer, hvis man dertil knytter Bestemmelser, der medføre ganske uberegnelige Omkostninger. Og her har jeg den ærede Indenrigsminister ganske paa min Side. Han hævdede selv med rene Ord, at man maatte være klar over Omkostningerne ved en saadan Lov, før man kunde vedtage den, men man vil aldrig nogen Sinde i nogen Maade kunne blive klar over de Omkostninger, det vil medføre at give Lægerne fri Adgang til i ganske ubegrænset Omfang at foreskrive,